

Richard Adams sztárlakberendező otthonában

A VOGUE-tól Budapestig

Mielőtt azt hímnénk, hogy az antik, XVIII. századi kínai porcelánok aukciós árverésen találtak a tulajdonosra, addig valójában a washingtoni Smithsonian Intézet ajándékai. A falon függő, nyolcvanas évekbeli kép Richardot ábrázolja egyik kedvenc manhattani éttermében.

Az utcáról felpillantva nem is sejtené az ember, hogy a pesti, belvárosi bérház egy olyan lakberendező otthonát rejtji, akinek munkáival gyakran találkozhatunk a House&Gardens, az Architectural Digest és egyéb prominens magazinok hasábjain. Richard Adams Londonban él, amerikai lakberendező, dizájnér és polihisztor csak azért ült augusztus elején repülőre, hogy budapesti lakását a Polgári Otthon olvasóinak is bemutassa.

FOTÓ: MÁTYÁS PÉTER | STYLING: RICHARD ADAMS | ÍRTA: PÉCSI BALÁZS ROLAND

N

Nem csalódtam, állapítom meg magamban, miközben helyet foglalunk az előszoba kék bársonyszékein, hogy ne zavarjuk a nappaliban éppen folyó fotózást. Miután alaposan átböngésztem az internetet kérdéseim megfogalmazásához, egyre inkább vártam a találkozást azzal az emberrel, aki a New York-i elit holdudvarának apraját-nagyját ismerte, akik közül nem egy a XX. század kiemelkedő alakja is volt egyben. Kifogástalan entrée-ja is ezt látszott igazolni, jól szabott zakója, elegáns testtartása és gáláns modora a manhattani „high-class society” sajátja, amelyet áthat a szigetország konzolidált excentrikussága is.

Körüljárva a kicsiny stúdiólakásban, több helyütt felfedezni vélem az „adamsi-jellemzőket”, amilyenek a nagy, tükörborítású felületek, a barokkos pátosz és az olyannyira brit életérzést sugalló „mix and match” hozzáállás, amelyet úgy fordíthatunk le legkönnyebben, hogy ízléssel párosítani.

Polgári Otthon: Bevallom, már olvastam a Guardian veled készített interjút, amely sok kérdést felvetett bennem. Először is enged meg, hogy megjegyezzem, lenyűgöző az életpályád. Többek között dolgoztál a VOGUE és a Harper's BAZAAR amerikai kiadásának legendás fotósával, Irving Pannel...

Amivel már gyerekkorom óta igazán szerettem volna foglalkozni, az a lakberendezés. Kisfiúként gyakran szórakoztam azzal, hogy édesanyám szalonjában próbáltam kísérletezgetni a tárgyakkal, társítgatni a stílusokat.”

Richard Adams: Valóban, talán ezek voltak életem eddigi legszebb évei. Rengeteg emlékem kötődik ehhez az időszakhoz, például amikor először találkoztam Mr. Pannel (az Irving-t ugyanis senki sem használhatta), megkérdezte, kérek-e valamit inni. – Egy diétás kólát – mondtam, mire közölte, bár van a hűtőben, ő utálja, így simát kapok (nevet). Vagy amikor Jade Hobson, a vezetőszerkesztő a VOGUE-nál úgy választotta ki a több tucatnyi fekete sál

Előző oldalon:

A hatalmas tükörborítású falfelület vizuálisan megkétszerezi a kicsiny stúdiólakás szobáját, ahova a karakteres, benszülöttet ábrázoló, festett mahagóni gyertyatartót maga Richard tervezte. A geometrikus szőnyegminta igazán jól passzol Philippe Starck asztalához.

Ezen az oldalon:

Richard sokszor segítette ki lakberendezési tanácsokkal az Oscar-díjas forgatókönyvírót, Truman Capotet, akinek olyan remekműveket köszönhetünk, mint az Álom luxuskivitelben. A főszereplő Audrey Hepburnnel Richard is szívélyes kapcsolatot ápolt.

közül a legmegfelelőbbet a divatanyaghoz, hogy rám aggatta őket. Míg én rogyadoztam a karjaimon lógó daraboktól, ő hátrébb lépett, majd elgondolkodva rám nézett, s ezt kérdezte: – Szerinted melyik a legfeketébb?

P.O.: A múlt század talán legjelesebb művészeivel dolgozhattál együtt. Milyen érzés volt ez akkor és utólag?

R.A.: Ez most valóban lenyűgözőnek tűnhet, holott akkoriban mindennapos dolognak számított összefutni az utcán például Andy Warhollal. Őrült egy világ volt New Yorkban, annyi szent. Persze, nem tagadom, nagyra becsültem, hogy Audrey Hepburnnel dolgozhattam, hiszen ő már akkor is világsztár volt. Jól emlékszem például arra, amikor a St. Regis hotel bárjában Salvador Dalí arról gyözködött, hadd festhessen le náci tisztként, hiszen éppen egy ilyen keskeny arcú, germános fiút keresett modellnek. Anyám azonban megvétőzta a dolgot, elképzelni sem tudta ezt az ötletet, amit a mai napig nagyon sajnálok.

P.O.: Divatillusztrátorként kezdted, majd a legnívósabb magazinoknak sminkeltél, végül az egyik legkeresettebb lakberendező vált belőled. Egy modern polihisztor lennél talán?

R.A.: Úgy gondolom, az életem a véletlenek sorozata, talán csak mindig jókor voltam jó helyen. Amikor a GQ magazinnál voltam szerkesztő és stylist, egyszer az egyik fotózásra nem jött el a sminkes. A művészeti vezető odajött hozzám, és azt mondta: – Richard, tudom, hogy jól rajzolsz, úgyhogy segíts, sminkeld ki a lányokat! Én meg elkezdtem kifesteni őket úgy, mintha papírra rajzolnék a '20-as évek dekadens stílusában. Működött a dolog, a címlapanyag végül sminkesként az én nevemmel jelent meg.

Ezen az oldalon:
A különböző korok és
stílusok elemei nem
tasztják egymást,
hanem egységes
kompozícióba állnak
össze. A tulajdonos
nem fél vegyíteni
régit a modernnel.

Röviddel utána hívtam a Harper's BAZAAR, hogy dolgozzam nekik, majd tizenöt évig én feleltem Elizabeth Arden összes kampányáért és reklámjéért is, mint vezető sminkes. Pedig amivel már gyerekkorom óta igazán szerettem volna foglalkozni, az a lakberendezés. Kisfiúként gyakran szórakoztam azzal, hogy édesanyám szalonjában próbáltam kísérletezni a tárgyakkal, társítani a stílusokat.

P.O.: A már említett interjúban úgy határoztad meg a saját stílusodat, mint egy vékony határvonalat a szín pompás expresszionizmus és a közönségesség között. Kétségkívül szereted párosítani az eltérő korok és stílusok darabjait, és a barokkos hivatkozás sem áll távol tőled.

R.A.: Mint mondtam, korán elkezdett érdekelni a lakberendezés, nyilván abból indultam ki kezdetben, amit ott-

Amerikai alkotószellem angol köntösben egy magyar otthonban. Richard igazi világpolgár, így fontos volt számára, hogy Budapesten is legyen egy otthona, ahol egyre gyakoribb itt-tartózkodásai során megpihenhet.

”

Tetszett az ötlet, hogy a különböző korok tárgyait vegyítsem. Úgy látom, hogy ez működik is, bár sokan nem gondolnák elsőre. Egy szép antik székhez például egy modern festmény remek választás.

”

16

hon láttam. Az édesanyám rendkívül finom ízlésű hölgy volt, otthon így sok szép, antik bútorunk volt, viszont már akkor tudtam, hogy ebbe szeretnék többet is belevinni. Aztán mások is látták, hogy ez működik, ez valahogy megy nekem, ahogy mondjuk egy XIX. század stílusában berendezett térbe beleviszek egy-két modern, kortárs megoldást. Én is éltem már nagyon minimalista térben, ahol minden letisztult és króm volt, ez egy igazi, valóra vált rémálom. Tetszett az ötlet, hogy a különböző korok tárgyait vegyítsem. Úgy látom, hogy ez működik is, bár sokan nem gondolnák elsőre. Egy szép, antik székhez például egy modern festmény remek választás.

P.O.: **Hogyan jött Budapest a képbe, miért döntöttél úgy, hogy veszel itt egy lakást?**

R.A.: Hét éve egy barátommal Budapestre látogattam, előtte még soha nem jártam itt. Épp akkor nyitott meg a Four Seasons Gresham Palace, amelyről úgy hallottam, hogy nagyon jó, így ott szálltam meg. Az étteremben aztán az egyik pincér megszólított: – Mr. Adams, én ismerem magát a Ritzből. Az úriemberrel akkor lettem jóban, amikor saját lakás híján tíz évig a londoni Ritzben laktam, amely kétségtelen életem legdekadensebb, legfényűzőbb, ugyanakkor legdrágább időszaka is volt [nevet]. Mikor később ismét Pestre látogattam, sokat tartózkodtam a szállodában, hiszen akkor még nem volt minden sarkon egy Starbucks, ahol megreggelizhettem volna, mint például Londonban. Időközben Budapest igazi európai nagyvárossá vált, olyan tökéletes, mint amilyen London is volt húsz éve. Ezalatt rengeteg magyar és angol baráttra tettem itt szert, talán többre is, mint Odahaza Angliában. Egyedül talán csak a graffitik zavarnak, mert ezek nagyon rossz, silány munkák.

P.O.: **Hogy nézett ki a lakás, amikor megvetted? Sokat kellett rajta alakítgatnod?**

R.A.: Egy rémálom volt. Úgy nézett ki, mint egy büntény helyszíne. Mindenhol ajtók voltak, a fürdőszoba pedig egyenesen úgy festett, mintha valakit meggyilkoltak volna benne. Egy angolé volt mellesleg, aki befektetésnek vásárolta, mint ahogy én is. A nappali tele volt zsúfolva roncda, szocreál bútorokkal, ezeket első dolgom volt kidobni. A gázmérővel is akadt egy kis problémám. Mivel nem igazán tetszett, így leszedtettem, a hiteltlenkedő gondnoktól tudtam meg később, hogy ezt nem szabad [nevet]. Mindenféleképp szerettem volna egy egyszerűbb összehatást megvalósítani, amely talán az eddigi munkáimtól távolabb is áll, ezért lettek a falak és az ajtók is fehérek. A fehér nekem nagyon „budapesti szín”. Nem akartam drága tapétákkal dekorálni, mert úgyis tudtam, hogy kiadom, elvégre a munkám Londonhoz köt.

P.O.: **És mi a helyzet a bútorokkal? Angliából hoztad őket, vagy helyben vadásztál rájuk?**

R.A.: Is-is. A bútoraim többsége antik darab vagy stíl-bútor, ezeket természetesen Londonban vásároltam. Bár Budapest többnyire jóval olcsóbb város, ebben azonban nem. Ha jó minőségű replikát akarsz vásárolni, akkor az itt aránytalanul drága, míg kint a töredékeért hazaviheted a kiszemelt darabot. A két art deco puffot, a modern, kihúzható ülőgarnitúrát vagy a fehér Philippe Starck asztalt a Falk Miksa utcában találtam, ahogy a kis, '60-as éveket idéző fekete vázát is egy magyar szobrászművész műhelyében.

A barokk stílusú, bennszülöttet ábrázoló faldíszat magam terveztem fehérre festett mahagóniból, ahogy a zöld-vörös színjátcszó függőnyt is, amely nemcsak mutatós darab, hanem praktikus is. Mögötte hagytam anynyi szabad helyet, hogy akár egy létrát vagy partvist is el tud rejteni az ember, elvégre egy stúdiólakásnál minden négyzetcentiméter számít.

A falon lévő gigantikus „freskó” voltaképpen egy barokk festmény tapétára kinyomtatva, szintén a tulajdonos kreativitásának köszönheti meglétét. A karosszékben heverő kispárnák igazi angol meghittséget sugallnak.

A konyha bár egészen kicsi, minden szükségletnek eleget tesz, amely egy pár napos ittlét során felmerülhet. Richard azonban kellően társasági ember ahhoz, hogy e pár napban otthon üljön. Főképp a Four Seasons hotel konyhájára esküszik, szerinte itthon az egyik legjobb.

P.O.: Ha egyet választhatsz csak, melyik volt a kedvenc munkád és kinek dolgoztál?

R.A.: Ne haragudj, de erről nem nyilatkozhatom, mert köt a titoktartás. Legyen elég annyi, hogy a katari uralkodócsalád egyik tagjának a palotáját rendeztem be, akivel ma is ápolom a barátságot. Emellett a New York-i évekből megemlíteném Truman Capotet, aki bár nagyon távolságtartó ember volt, mindig engem kérdezett meg, ha elakadt az otthonát illetően. Köszönhetően annak, hogy a lakása nagyon közel volt az enyémhez, gyakran nekem kellett hazavinni egy kiadós éjszaka után a Studio 54-ből.

P.O.: Hihetetlen, hogy mindenhol ott vagy, legyen az egy windsori fogadás vagy egy csecsen terrorakció, és mindehhez van is egy anekdotád. Könyvet kellene belőle írnod!

R.A.: Talán. Most nyilván arra az esetre gondolsz, amikor leteszteltem Károly herceg humorát. Sokadmagam-

mal vacsorára voltam hivatalos a Windsori kastélyba, s amikor odalépett hozzám a királyi fenség, így szólt: – Én magát ismerem, találkoztunk három éve. Nem akar va versenyre kelni kiváló memóriájával, ennyit feleltem rá: – Elnézést, mit is mondott, hogy hívják? Szerencsére vette a humort, és nem lettem a Tower foglya (nevet). A másik történet nemkülönben emlékezetes momentum volt életemnek, mivelhogy akár véget is érhetett volna, ugyanis én voltam az első delikvens, akinek a hátaához szegezték a géplegyvert az isztambuli Swissotelt 2001-ben elfoglaló és százhusz túszt ejtő csecsen terroristák. Azt nem mondanám, hogy halálra rémültem, az viszont különösen bosszantott, hogy a vállamon sírdogáló kínai hölgy eláztatja az inggalléroamat, így óvatossan figyelmeztettem is erre: „Ha eláztatja, én magam fogom megölni!”